

Ekonomska gimnazija Brežice

Alamut

Študijsko branje

1. Poglavlje

Sredi pomladi leta 1092, je potovala od Samarkanda in Buhare, skozi severni Horasan in mimo elbruškega gorovja precejšnja karavana. Gonjači so neutrudni vihteli biče in preganjali živino. Zmerom bolj so se približevali zasneženemu stožcu Demavenda. V dolgi vrsti so drug za drugim stopali tudi velblodi, dvogrbe kamele in mezgi, ki so prenašali tovor. Na eni izmed kamel je pritrjena majhna kletka iz katere je od časa do časa prestrašeno pokukala mala, prestrašena deklica, ki ni vedela kam jo karavana pelje. Ko so prebrodili že dober kos poti, se jim je pridružila četa, ki je prevzela karavano. Naslednje jutro je vodja čete prevzel neubogljeno deklico, ji prevezal oči s črnim trakom in z njo v naročju odjezdil. Deklica, ki ji je bilo ime Halima, je strahoma pričakovala kakšna usoda jo bo doletela. Jezdec jo je po dolgi, strahu polni ježi predal možu, ki jo je v naročju nesel naprej. Halima se je brezvoljno vdala usodi. Že čez nekaj trenutkov, so jo prijele močne gole roke, ki so jo posedle v čolniček. Iz pogovora med dvema neznancema je zasledila, da je orjaku, ki jo je odnesel v čolniček, ime Adi. Strahoma je pričakoval kaj se ji bo pripetilo, ko je nenadoma zaslišala glasen smeh, vrišč in klepet razposajenih deklet. Pri srcu ji je bilo malce lažje, saj je bila prepričana, da ji kjer vlada takšno veselje in sreča, ne bo hudega.

Adi jo je spustil na obali in že naslednji trenutek je okrog nje stalo nekaj hurijam (hurije so rajska dekleta) podobnih deklic, ki so ji snele obvezo z oči. Oblečene so bile v dolge, široke, svilene hlače, pisane srajčke in z dragulji okrašene modrce. Obute so imele raznobavne usnjene sandale. Nekatere izmed njih so na glavi imele majhne turbane iz pisanih rut. Z začudenjem so jo opazovale in se pomenljivo nasmihale njeni podobi. Halima se je počutila varno. Ozrla se je okrog sebe in zagledala pisane vrtove posejane s hijacintami, vrtnicami, lilijami, tulipani, vijolicami in drugimi prelepimi cveticami. Deklice so jo popeljale skozi vrtove, šle so tudi mimo sadovnjakov in prišle do majhnega gradiča na obsežni jasi. Podoben je bil starodavnemu svetišču. Iz gradiča je stopila stara, pretirana ženska z upadlimi lici in si ogledala novinko. Za njo je stopal mogočni vendar udomačen in povsem krotki gepard po imenu Ahriman. Starka je ukazala naj deklico uredijo. Hurije so jo popeljale skozi čudovit z marmorjem obložen hodnik, v veliko obokano dvorano s stekleno streho in bazenom na sredi. Halima je bila očarana. Glavna izmed hurij, Mirjam, jo je potopila v bazen in okopala. Začasno ji je posodila svoje obleke in ji obljubila, da ji bodo kmalu ukrojili takšne, ki se ji bodo popolnoma prilegale. Medtem, ko je Mirjam odšla po prigrizke za Halimo, je le ta na mehkih blazinah zaspala. Ko se je zbudila, so jo obkrožale tovarišice in ji ponudile sadeže, mleko in pa sadeže, ki jih do sedaj še nikoli ni okusila (banane in pomaranče).

Kasneje so jo naličile in povprašale po njenem dosedanem življenju. Halima je povedala, da svojih staršev ni poznala in da je odkar pomni živela s trgovcem po imenu Ali. Le ta je imel dve hčeri in sina, kateremu je bila obljubljena v zakon a so ga žal ubili razbojniki. Ker so ubogega trgovca s poroko njegovih hčera opeharili, je bil primoran, da proda Halimo in tako je prišla v last Seidune, katerega poslaniki so jo kupili na trgu v Buhari in jo pripeljali v te rajske vrtove.

Ko je Halima nehala s svojim pripovedovanjem, se je oglasila tudi njena tovarišica Zajnab. To je bila zlatolaska modrih oči. Ona ni bila rojena kot sužnja, temveč so jo kot majhno deklico ugrabili Turki. Pri njih se je naučila jahati in streljati z lokom kot deček. Ko ji je bilo deset let je prišla v kraj sultanova vojska in ubila njenega gospodarja. Tako je v rodu prevzel vodstvo gospodarjev sin, ki je Zajnab vzel za svojo ženo v harem. Ker pa je sultan le temu vse pobral, se mu je zmešalo in tako je

pretepal vse zapovrstjo. Nekega dne je lepo deklico zapazil neki Armenec, ki jo je odkupil. Odpeljal jo je v Samarkaand, kjer jo je prodal za Seiduno.

Svojo usodo je s prijateljicami delila tudi Fatima, ki je bila prodana nekemu kmetu s svojo materjo vred. Pri desetih letih je postala žena. Kmet je bil zadolžen in tako je dal dekle upniku v zameno in ko je ta zvedel, da je bila Fatima prvemu že žena jo je začel pretepati, mučiti in zmerjati. Takšno početje je dovolil tudi svojima prejšnjima ženama. Naposled jo je rešil vodja Seidunove karavane.

Halima je vse te zgodbe poslušala s solzami v očeh. Prišel je čas za počitek in tako si je dekle umilo zobe in odšlo spat s Zajnab in črno polto Saro, s katerima je delila sobo. Naslednje jutro je Halima naštela s sabo vred štiriindvajset deklic. Po zajtrku ji je Sara omila lase in Halima je opazila Sarino naklonjenost. Deklice so vsak dan imeli pouk, ki sta ga vodila Adi in Asad. Prvi je bil učenjak, ki jih je učil pesnikovanja in jim bral o rajskih vrtovih in Korana, slednji pa jih je učil čare plesa. V pesnikovanju sta se najbolj izkazali Zajnab in Fatima, v plesu pa Sulejka, s svojimi čari. Ob koncu dneva so imela dekleta uro petja in plesa. V petju je vladala Fatima. Halima je spoznala še druge skopljenke, ki so jim bili na voljo in sicer Moadi in Mustafo, ki sta bila varuha vrtov in pa Hamzo, Telho in Sohalo, ki so jim stregli pri obrokih. Vodja kuhinje je bila sicer Apama.

Halimi je bilo najbolj nerodno pri Apamini učni uri, ki je bila strokovnjakinja na področju ljubezni in spolnosti. Ko je v podrobnosti odnose med moškim in žensko, je dekle nenehno zardevalo.

Najbolj se je zblížala s Saro, ki ji je tako kot tudi druge hurije povedala svojo zgodbo. Sara je bila last šejka Moavija. Kupil jo je, ko ji je bilo dvanajst let. Na začetku je bila njegova sužnja, kasneje pa je postala njegova ljubica. Jemal jo je na svoje pohode, dokler ju ni napadlo sovražno pleme in ugrabilo Saro. V Basri na sejmu so jo prodali Seiduni. Halima je vedno bolj postajala radovedna kdo je ta Seiduna. Iz Sare je izvlekla, da je to prvi človek za Alahom, njihov gospodar. Zvedela je tudi, da so v vrtovih bile prve Fatima, Džada, Safija in Sara, nakar je prišla Mirjam, ki edina prijateljuje s Seiduno. Poleg nje sta ga videla le še skopljenec Adi in Apama. Halima je imela Saro sicer rada, motil jo je le njen fizični stik z njo, saj se je Sara v nočeh potihem, da ne bi Zajnab kaj opazila, prikradla v njeno posteljo, jo začela poljubljati in otipavati. Halima je zaljubljeno Saro nenehno zavračala in uživala v njenih ljubosumnih pogledih, kadarkoli, se je mala nagajivka dotaknila katere izmed tovarišic.

2. Poglavlje

Približno isti čas, ko je mala Halima prišla v rajske vrtove, je iz nasprotne smeri jezdil mladenič iz mesta Save, ki leži nekako med Hamadanom in staro prestolnico

Rai. V Savi je pred leti njegov ded Tahir ustanovil krožek izmailske bratovščine, ki se je ukvarjala s prevratnimi načrti proti seldžuškim vladarjem. V to društvo je bil sprejet tudi bivši ishafanski muzein, ki pa je bil kmalu potem obsojen na smrt zaradi izdajalstva. Zaradi tega je oblast prišla mladeničevega deda in ga obglavila na ukaz velikega vezirja, Nizama al Mulka. Zdelo se je, kot da je po tem dogodku izmailstvo v Savi za vedno zamrlo. Ko je mladenič, imenovan Avani, dopolnil dvajset let, ga je oče napotil proti vrhu Demavenda, do Šah ruda, katerega izvir je moral poiskati, da bi prišel na Alamut, Orlovsko gnezdo. Tam ga je poslal, da bi maščeval umor svojega deda. Ko se je Avani približal reki Šah rud, ga je obkolila vojska in prestrašeni mladenič se je znašel v zagati. Ni bil namreč siguren ali so možje pripadniki izmailcev, h katerim je bil sam namenjen, ali pa so eni izmed sedžukov, katerih nasprotnik je bil! Kmalu je spoznal, da so vojaki eni izmed tistih, ki se borijo za »pravo stvar« in tako jim je pustil, da so ga popeljali do Alamuta. Seveda so ga vprašali po imenu in ko je povedal, da je vnuk mučenca Tahirja, je v očeh mož zaznal spoštovanje.

Ko so prijezdili do utrdbe, je Ibn Tahirju zastal dih. Iz soteske po kateri so potovali se je naenkrat razpostrl pogled na alamutske stolpe (zadnja dva sta bila opazno višja od prvih dveh), ki so se dvigali daleč v nebo in na samo utrdbo, ki je bila deloma vklesana v mogočno skalo. Šah rud se je ob njej razcepil v dva kraka in jo oklenil. To je bila torej najmočnejša trdnjava izmed petdeseterice v rudbarskem okrožju! Veljala je za nezavzetno. Na poveljnikov znak se je spustil težak dvizni most preko hudournika. Jezdec so prišli na prostrano dvorišče, ki se je dvigalo v štirih širokih terasah, katere so spajale kamnite stopnice. Pogled na množico ljudi je bil presunljiv, saj je prav vsak izmed njih imel svojo zaposlitev. Tako je nastajal nemogoč hrup. Bil pa je deležen tudi srhljivega prizora in sicer neusmiljenega bičanja moža, ki je bil privezan ob steber. Desetnik Abuna, ki je bil poveljnik čete, je Avanija popeljal do stotnika Minučeherja. To je bil dobro rejen petdesetletnik, z velikim belim turbanom, okrašenim z zlatom in srebrom. Ko se je Avani predstavil stotniku, ga je ta z navdušenjem sprejel. Poslal ga je k daiju Abu Soraku. Na poti k njemu je srečal učenca Obeido, ki je oba popeljal do daija, ki je pravkar mladeniče poučeval pesništvo. Ko je starec izvedel kdo je novinec, mu je z iztegnjenimi rokami priteknel nasproti. Dai je velel enemu izmed učencev, Sulejmanu, naj ibn Tahirja odvede v spalnico, mu pokaže ležišče, ga pelje do kopalnice, da se popotnik umije in naj mu da čisto obleko. Ko sta vstopila v spalnico, se je Avani kar malo začudil. V sobi je bilo namreč vse v najlepšem redu, skorajda pretirano! Postelje pa so bile platnene vreče napolnjene s posušeno travo, pokrite z odejami iz konjske žime, za vzglavje pa so jim bila konjska sedla. Sulejman mu je razkazal prostore in velel Tahirju, naj se okopa. Tahir je Sulejmana povprašal od kod prihaja, le ta mu je odgovoril, da iz Kazvina. Vedel je, da mora biti mladenič tam nekje njegovih let ampak stroge poteze na njegovem obrazu so pričale drugače! Sulejman mu je tudi povedal, da je bil človek na dvorišču bičan, ker je pil vino, čeprav ga je Seiduna najstrože prepovedal! Razložil mu je tudi, da se dečki na dvoru urijo za posebne vojake, ki so brezpogojno vdani Seiduni in so pripravljene zanj tudi umreti. Te vojaki naj bi se imenovala fedaiji. Preden bodo učenci posvečeni vanje, bodo morali prestati težko preizkušnjo.

Med njunim pogovorom so v sobo pridivjali še drugi učenci, ki so se zapovrstjo predstavili Avaniju. Največji med njimi je bil Jusuf iz Damagana, najmlajšega so klicali Naim, zamorcu je bilo ime Obeida, sledili so jim še Džafar iz Raija, Afan, Abdur Ahman, Omar, Abdalah, Ibn Vakas... Dečki so ga poučili o tem, da mora daije spoštovati, da je dai Ibrahim, ki jih uči algebro, dogmatiko, arabsko slovnico, dober prijatelj Seidune, da grk Al Hakim zahteva popoln mir pri svojih urah, Abo Soraka jih

uči zgodovino Preroka, pesništvo v domačem jeziku pehlevi in slovnico, stotnik Minučeher ne trpi ugovora, dai Abdul Malik pa da je mlad, na katerega Seiduna da veliko, da je močan v prenašanju bolečin in da zaničuje vsakega slabiča. Njegove ure so se bodočim fedaijem zdele najstrašnejše. Po pogovoru so se spravili k molitvi in nato k večerji.

Jedilnica je bila velika dvorana, kjer je vsak deček imel svoje mesto (bilo jih je dvajset). Vsak je dobil kos pogače in mleko. Po nekajkrat ne teden so dobili tudi ribe, po enkrat pa meso koštruna, vola ali janjca. Po večerji so Sulejman, Ibn Tahir in Jusuf odšli na sprehod po trdnjavi. Avani je hotel tudi na najvišji stolp, pa sta mu tovariša razložila, da je to Seidunin stolp in da gor smejo le njegovi črni skopljenci in dai Abu Ali. Kmalu so odšli spat.

Naslednji dan je bil za Ibn Tahirja naporen in nenavaden. Pri urah slovnice je bil sproščen, saj mu le ta ni delala preglavic, zato pa mu je strah v kosti pognal Abdul Malik. Le ta jih je učil kako premagati bolečino. Po njegovem se je to dalo narediti samo z močno voljo. In tako so mladeniči hodili po razgaljeni žerjavici (najbolje je šlo od rok Sulejmanu), preplezali so ogromen zid trdnjave in se pomerili v Abdulu znani disciplini- zadrževanju sape. Spet se je Sulejman izkazal, kar za Obeida ne bi mogle reči, saj se je kaj kmalu sesul na tla in tako je dai zahteval, da se učenec sam kaznuje. Na Avanijevo veliko grozo je Obeida vzel v roke kratek bič in se po golem telesu začel bičati dokler Abdul ni dal znaka, ki je pomenil, da se revež lahko neha trpinčiti. Naslednji v zadrževanju sape je bil Avani, ki se je dobro izkazal in spravil daija v boljšo voljo.

Učenci so se vrnili na vrh strehe kjer so nadaljevali s pesništvom. Ko je prišel čas tretje molitve, se je izčrpani novinec onesvestil. Kaj kmalu so ga spet spravili k sebi in ko so odšli na kosilo, so se mu hitro povrnile moči.

Po kosilu so se učenci vrnili v spalnico na krajši počitek, kjer sta Jusuf in Džafar Avaniju razložila hirarhijo izmailcev. Na samem vrhu je bil Seiduna, pod njim dai eldoat Husein Alkeini, dai eldoat Buzruk Umid in dai eldoat Abu Ali. Pod njimi so bili navadni daiji, zatem starešine, fedaiji, vojaki, refiki in lasiki. Vsak izmed njih je imel svojo funkcijo. Po počitku je dai Abu Soraka razlagal nastanek islama in zgodovino izmailstva (podrobno v knjigi 70-76). Učenci so tudi razpravljali o Hasanu in njegovem ključu do raja. Prišli so do zaključka, da bi ključ naj bil iz tostranske snovi, saj so vrata za v raj na zemlji.

Po večerji je Avanija premagala utrujenost in je namesto večernega sprehoda odšel naravnost v spalnico. Dolgo ni mogel zaspati. Vse kar se mu je na Alamutu do sedaj pripetilo, se mu je zdelo grozno, zastrašujoče a obenem občudovanja vredno. Spoznal je, da ima življenje na Alamutu stroge zakonitosti in da jih bo od sedaj naprej moral spoštovati. Na tihem se je v mislih poslovil od rodnega doma, mame, očeta in sester.

3. Poglavje

Halima se je novi okolici popolnoma privadila. Vsi so jo takoj vzljubili, tako ljudje, kot tudi živali iz rajskega vrta. Vedno je bila v središču pozornosti. Sama se je upala celo k skalam kjer so prebivali kuščarji in kača Peri. Ure in ure se je igrala z gepardom Ahrimanom in gazelo Suzano. Najhuje ji je zapadla Sara, ki je bila rojena sužnja. Prenášala je vse Halimine muhe, in z ljubosumnimi pogledi spremljala malo navihanko, ko se je smukala okrog drugih deklet. Ob večerih, ko so že vse deklice

zaspale, pa se je Sara splazila k Halimi in jo začela strastno poljubljati. Kot sem omenila že v prvem poglavju, se je Halima sprva upirala, naposled pa se je temu nekako privadila, saj se je počutila dolžno potrpeti in ustreči Sari, saj ji je le ta stregla cele dneve.

Nekega dne sta jo na vrtovih srečala Adi in Mustafa, ki sta se odločila malce poigrati z njo in tako sta jo kakor žogo metala drug drugemu v naročje. Halima je najprej prestrašena kričala, a že v naslednjem trenutku je vreščala od užitka. Pri tem jih je zasačila Apama, ki je skopljenca preklela, Halimo pa ozmerjala pred ostalimi tovarišicami.

Dnevi so se daljšali in noči so bile polne skrivnostnega življenja. Ob takih večerih je bilo deklicam najlepše poslušati Fatimo, ki je bila mojstrica v pripovedovanju zgodb iz Tisoč in ene noči. Prav tako kot Šeherezada je bila iznajdljiva pri prepletanju zgodb in če je kakšno pozabila, jo je po svoje preoblikovala in nadaljevala v pripovedovanju. Dekletom je bila najljubša tista o kraljici Širin in kiparju Fehradu (on ni mogel živeti brez njene ljubezni in se je zato ubil- podrobno na straneh 83 in 84).

Kdaj pa kdaj so imela dekleta posebne gostije pri katerih se je jedlo in pilo in takrat je bila Apama še posebno strupena. Dekleta so govorila, da si je takšne večere Mirjam izborila pri Seiduni, da bi razveselila svoje tovarišice. Ob takih priložnostih so se skopljenca spravili na lov in ribolov. Tako je enkrat Mirjam dovolila Halimi, da se pridruži Adiju, ko bo odšel po jajca in perutnino. Odveslala sta po potoku in prišla na otoček, kjer so hranili domače in ukročene živali. Halima je videla in predvsem slišala nešteto ptic, ki so se bodisi kopale v vodi, letale naokrog, se prehranjevale ali pa mirno čepele v svojih gnezdih in nič kaj prestrašeno gledale obiskovalca. Halima je bila navdušena nad lepoto živali in otočka samega vendar ji je Adi razložil, da je srečnejši sestradan šakal v puščavi, kot sit lev v kletki. Halima tega ni razumela. Adi je podavil nekaj gosi, kokoši in rac in tako sta se vrnila proti čolnu. Deklica je kot vedno poizvedovala o Seidunu in nestrpno pričakovala odgovore od skopljenca, ki si je bil baje dober z Gospodarjem. Le ta ji je povedal, da Gospod ni strašen po svoji podobi, saj je namreč majhen brkat in celo smešen. Strašen je zato, ker vidi v notranjost vsakega človeka, vidi vse laži in prevare. Halimo je to prestrašilo saj se je takoj spomnila na svoje male igrice, ki jih je imela s Saro. Zvečer so se deklice zbrale v veliki dvorani okrog bazena, kjer so po parih kozarcih vina razposajeno vriskale in se smejale. Pridružili so se jim tudi Adi, Asad, Mustafa in Moad. Učenke so pripravile kratek program, v katerem so recitirale, pele in plesale. Zopet sta se v rimanem dvoboju pomerili Zajnab in Fatima, Mirjam, Sulejka in Halima pa so zaplesale v ritmu, ki so ga zaigrale Fatima in ostale deklice. Sulejka, ki je v plesu najbolj blestela, je zaplesala tudi sama, nakar jo je hotela oponašati tudi mala Halima, a je po nerodnosti padla v bazen. Adi jo je pobral in Mirjam jo je najprej okregala, potem pa jo je peljala po suha oblačila. Ko sta se vrnila, se je Halima na Mirjaminskih blazinah raznežila in razjokala, gospodarica jo je tolažila in tako jo je Halima začela poljubljati po prstih, božati po laseh in vratu in na koncu jo je še strastno poljubila na usta! Sara pogleda na slednje ni mogla prenesti in je tako v glasnem joku zapustila dvorano. Halimi se je zasmilila in zato je stekla za njo da bi jo potolažila. Mirjam je bilo takoj jasno, kaj se dogaja, zato je Sari ukazala, da bo odslej spala sama v sobi na koncu hodnika, Halima pa bo pri njej, da jo bo lahko nadzorovala. Mirjaminski tovarišici, Safija in Džada (dvojčici) sta morali odslej spati v sobi z Zajnab. Halimi je nova razporeditev sob ugajala, saj je odslej vsako noč dobila poljubček na čelo, pa še Mirjam je postala zaupljivejša do nje. Sredi neke noči se je Halima prebudila in opazila, da njene tovarišice ni v sobi. Zaradi radovednosti, kje bi lahko bila, ni mogla zaspati. Mirjam se je vrnila šele ob zori. Halima je sklepala, da je najbrž bila pri Seidunu.

Neki večer po tem dogodku je Mirjam poklicala Halimo v svojo posteljo, da bi ji povedala zgodbo o svojem življenju. Halima se je trudila skrivati navdušenje in razburjenost, a jo je Mirjam privila tesneje k sebi. Začela je pripovedovati, da je bil njen oče trgovec Simeon v Alepu. Bil je zelo bogat in njegove ladje so plule proti zahodu z dragocenim blagom. Sama je imela vse kar se je z denarjem dalo kupiti. Imela je celo tri poslušne sužnje. Pri štirinajstih ji je umrla mati in oče se je pogreznil v globoko žalost. Od prve žene je imel tri sinove, ki so začeli trgovati na svojo pest, a jim ni šlo dobro od rok. Eden je takoj na začetku prišel ob dvoje premoženje, druga dva pa sta se postavila zanj. Brodovje, ki so ga poslali v Afriko, je uničil vihar, tisto pa, ki je plulo v deželo Frankov, so zajeli gusarji in tako so čez noč postali berači. Edini izhod za finančne težave je bil, da so Mirjam prodali v zakon židu Mojsiju, kar očetu sicer ni bilo po volji, saj je s težkim srcem dal svojo kristjansko hčer židu. Mojsij je bil star oduren mož, ki se je naokrog rad hvalil o čarih svoje žene. Ta vest je prišla na uho tudi šejku Mohamedu, ki je prelepi deklici začel skrivaj pošiljati strastna pisma. Mirjam se je zaljubila v tega skrivnostnega moža in tako sta se nekega večera sestala na vrhu terase, pod njenim balkonom. Mož jo je brez vprašanja objel in ponesel na svojega konja. Skupaj z neznancem je odjezdila daleč v noč. Mirjam je bilo strašno in lepo obenem. Ampak tri dni zatem so jih dohiteli Mojsijev sin, sorodnodniki in besni, oboroženi meščani. Mojsija je namreč od sramote in boli ob Mirjamineu izginotju zadela kap. V boju med Mohamedom in njegovimi sedmimi možmi ter celim krdelom nasprotnikov, je sicer padel Mirjamineu polbrat, zraven pa tudi šejk Mohamed, ki je na poti naredil Mirjam za svojo ženo. Mrtveca so privezali na dekličinega konja in odjezdili nazaj v Alep. Mojsijev sin je privezal grešnico ob smrtno posteljo Mojsija in jo bičal ter mučil do njegove smrti, nakar jo je prodal v Basri kot sužnjo. Tako je postala last Seidune, ki ji je obljubil, da se bo v njenem imenu maščeval kristjanom in judom. Halimo je zgodba tako pretresla, da je zaspala v solzah.

Kmalu nekoč je bila priča nenavadnemu prizoru. Med sprehodom po vrtovih je zasačila Saro in skopljenca Mustafu pri opravilo, ki jih je opisovala Apama. Dih ji je zastal, vendar pogleda ni mogla odvrniti od dvojice. Spraševala se je ali naj pove Mirjam kaj je videla, vendar se je odločila, da bo molčala, saj je Saro že enkrat izdala in tako se ji je z molkom oddolžila. Zaradi tega ji je prijetno odleglo.

4. Poglavlje

Ibn Tahir je na gradu doživljal velik življenjski preobrat. Po štirinajstih dneh je bil med najboljšimi učenci, kot tudi eden najbolj priljubljenih privržencev izmailskega nauka. Obraz se mu je močno spremenil. Mehkoba lic je izginila, izraz je bil mnogo bolj oster in odločen. Seznanil se je s svojimi tovariši, predstojniki in s šolskim redom. Najbolj priljubljen predmet je bil zemljepis, ki ga je poučeval stotnik Minučehar, ki je nekajkrat prepotoval celo cesarstvo. Al Hakim jih je učil raznih šeg in navad po svetu, kar je bil tudi nov predmet. Dai Abu Soraka pa je učencem nekoč prinesel k pouku šop papirja, na katerem je bil zapisan življenjepis Seidune. Učil jih je o njegovih bojih, trpljenju in o žrtvovanju za izmailstvo. Začel je pripovedovati od vsega začetka, pred 60. leti, ko se je Hasan Ibn Saba rodil. Rojen je bil v Tusu očetu Aliju, ki je poslal mladega Hasana v Nišapur k sunitskemu refiku Muvafiku Edinu. Tam se je Hasan seznanil s sedanjim velikim vezirjem Nizamom al Mulkom in z zvezdoslovcem in matematikom

Omarjem al Hajamijem. Bila sta njegova sošolca in vsi trije so sklenili, da bodo svoje življenje posvetili izmailstvu. Zaobljubili so se, da bo tisti, ki bo prvi dosegel uspeh, pomagal še ostalima dvema, da bi tako lažje delovali za pravi nauk...Naslednje dni jim je Abu Soraka naprej podrobno pripovedoval doživljaje vrhovnega poglavarja in tako so si učenci ustvarjali njegovo podobo.

Čez dan je bilo Ibn Tahirju na gradu vse lepo in nič mu ni bilo več čudno. Bil je bister opazovalec in poslušen učenec. Zvečer pa, ko je bil sam, se je zavedel, da živi v nekem skrivnostnem svetu. Zdelo se mu je, da loči svet, v katerem je zdaj živel, od prejšnjega, v katerem je kot Avani pasel ovce v Savi, podoben prepad, kakršen loči svet sanj od sveta, ko bediš. Iz teh sanj si je pomagal tako, da je začel pesniti. Napisal je pesem o Aliju, o Alamutu ter o Seiduni. Te pesmi so bile tako dobre, da jih je Abu Soraka nesel pokazati celo Seiduni. Ibn Tahir je vse, kar se mu je zdelo tuje in nejasno, stisniti v verze in si tako predstavljati skrivnosti, ki so ga plašile ob večerih. Sulejman in Ibn Tahir sta bila dobra tudi v govorništvu. Jusuf pa bi raje ves dan vadil vojaške spretnosti na soncu ali se celo bičal na ukaz Abdula Malika. Sulejman je bil večkrat ljubosumen na uspehe drugih, čeprav je bil sam neprekosljiv sabljač in metalec zanke. Kljub ljubosumju pa je z Jusufom in Ibn Tahirjem tvoril nerazdružljivo trojico. Najstrožja prepoved na Alamutu je bil pogovor o ženskah, zato je so se vsi začudili, ko jim je Ibrahim nekega dne začel razlagati o Prerokovih ženah. Glavni cilj učencev, ki bodo posvečeni v fedaije je žrtvovanje in mučeništvo za sveto stvar, zato se ne bodo smeli ženiti, govoriti o nečistih stvareh in o njih niti razmišljati.

Učence je včasih prevzelo tudi domotožje. Takrat so si pripovedovali zgodbe, kako so sploh prišli na grad in zakaj so se odločili za to. Tako so prebrodili občutek osamljenosti, domotožje in odrezanosti od sveta. Nekega jutra so od Abu Sorake zvedeli, da imajo prost dan. Na grad so namreč prišli daiji iz sosednjih trdnjav, da bi od Seidune dobili navodila za nadaljnje delo. Straža je bila okrepljena, prihajali so daiji, oviti v svečana bela oblačila. Sulejman, Jusuf in Ibn Tahir so jih opazovali in prišel je tudi Abu Ali, veliki dai, ki je prvi za Seiduno. Daiji so se zbrali v veliki predavalnici. V pogovoru so razkrili tudi zgodbo, kako je Seiduna z zvijačo osvojil Alamut. Seiduna se zborovanja ni udeležil, namesto njega je pooblastil Abu Alija za vse pomembne stvari. Daiji so poročali Abu Aliju o uspehih učencev, pohvalili so predvsem Ibn Tahirja, Sulejmana, Džafarja pa tudi Jusufa. Veliki dai je posredoval tudi naročilo od Seidune, naj daiji pridobivajo vedno nove vernike, naj se posvetijo vsakemu posebej, se ravnajo po njegovih nazorih in značaju in ga tako neopazno prepričajo v pravilnost izmailskega reda. Abu Ali je daijem nato še razdelil denar, od takrat naprej so vsi dobivali stalno letno plačo kot nagrado za zvestobo in za delo. Ko je bilo izplačevanje urejeno so pogostili goste s kosilom. Zvemo tudi, da ima Seiduna dve hčeri, Hadidžo(13) in Fatimo(11), ki pa sta v haremu v varstvu pri Abu Soraki. Ima pa tudi sina Hoseina, ki živi v Zur Gumbadanu, ker se je sprl z očetom in ga je ta izročil kuzistanskemu velikemu daiju, kjer je služil kot prostak. Gostje so ostali tri dni na Alamutu, četrti dan pa so se odpravili vsak v svoj kraj in življenje na gradu se je vrnilo na stare tire, dokler jih ni presenetil nepričakovan obisk.

5. Poglavlje

Sredi poletja je pred Alamut prijezdil šestdesetleten starec v spremstvu petnajsterice jezdecev. Straži pred vhodom v sotesko se je predstavil kot bivši isfahanski mestni načelnik Abul Fazel Lumbani. Glavnemu poglavarju je prinašal važno novico. Očitno je bil starec pomemben človek, saj so bili učenci na Alamutu takoj pozvani na zbor na dvorišču, kjer pa jih je že čakala četvorica na osedlanih konjih (Stotnik Minučeher, dai Abu Soraka, Ibrahim, Abdul Malik). Prihital je tudi Abu Ali na svojem belcu. Učenci so bili pozvani, da bi sprejeli uglednega moža, ki je njihovega Gospoda skrival štiri mesece pred velikim vezirjem. Pripravili so mu zares veličasten sprejem, tako da je bil starec prijetno presenečen nad izurjenimi mladeniči.

Ko so vsi skupaj prišli na Alamut, se je starec čudil nad tako imenovanim vojnim taboriščem, za katerega skoraj ni mogel verjeti, da ga je ustanovil Ibn Saba. Stotnik Minučeher je Abulu razložil, da je na trdnjavi sicer le tristo petdeset mož, vendar imajo po vseh zavezniških trdnjavah še po dvesto ljudi na vsaki. Abul Fazel pa je bil vseeno mnenja, da jih je kljub izurjenosti mož, občutno premalo. Medtem, ko je Abu Ali odšel Seiduni napovedati posebnega gosta, je starec počakal v zborovalnici z ostalimi daiji, katerim je pripovedoval zgodbo o Hasanovem bivanju na njegovem

dvoru in o tem kako je mislil, da je Hasan blazen, ko mu je razkril svoj načrt o zrušitvi sultana in njegovega cesarstva. Skratka Hasan je bil na sultanovem dvoru znan kot šaljivec in zabavljač. Seveda je bil zaradi Hasanove popularnosti nanj zelo ljubosumen veliki vezir, ki mu jo je pošteno zagodel in tako je Hasan zbežal z dvora v Egipt. Veliki vezir se je bal Hasanovega maščevanja in je zato naskrivaj naročil svojim oglednikom naj ga umorijo. O Hasanu pa ni bilo ne duha ne sluha in tako se je nekega dne kot šejk prikazal na Abulovem dvoru in ga prosil za streho nad glavo. Prijatelj mu je ugodil le zabičal mu je naj ne hodi iz svoje sobe. Hasan je tako cele dneve preživel v sanjarjenju in branju knjig, učenju in kovanju načrtov, nakar je nekega dne gostitelju rekel, da potrebuje le brezpogojno zanesljive tri može, s katerimi bo zrušil sultanovo cesarstvo v manj kot enem letu. Abul se je zbal, da je Hasan blazen a se je zdaj bal, da je takrat prav resno mislil vsako svojo besedo.

Končno se je vrnil Abu Ali in popeljal starca skozi temačen hodnik in dolgo ter strmo vzpenjajoče se stopnišče, na vrh stolpa, v katerem je prebival Hasan. Ko ga je le ta zagledal, se ga je vidno razveselil. Abul je bil presenečen nad razkošno opremljeno sobo Poglavarja izmailcev, saj poprej v trdnjavi ni opazil nič niti blizu udobja. Skratka, Hasan je imel sobo obloženo z pisanimi preprogami, zidove polne polic s knjigami in spisi, po tleh pa razstavljene razne merske naprave, zvezdarska orodja itd. Abul je takoj prešel k bistvu problema in povedal staremu znancu, da se je emir Arslan Taš, po sultanovem ukazu, z vojsko trideset tisoč mož odpravil proti Alamutu in da bo tu že čez nekaj dni. Hasan na tako nagle poteze sultana ni računal. Zanimalo ga je kaj je sprožilo to naglo potezo in že naslednji trenutek je izvedel, da namreč njegov bivši izdajalski sošolec Nizam al Mulk ni več veliki vezir in je sedaj na njegovo mesto prišel sultanjin tajnik Tadž al Mulk, ki pa je vse do sedaj s sultanjo vred bil Hasanov zaveznik, saj ga je potreboval za uresničitev svojih ciljev, sedaj pa je naenkrat postal njegov novi sovražnik. Starec je Hasanu povedal tudi, da je bivši veliki vezir dobil ukaz, naj iztrebi izmailizem. Starec je Hasanu svetoval umik z Alamuta, a Gospodar se je odločil, da bo ostal na gradu, saj je le ta nezavzeten. Abu Aliju pa je dal ukaz, naj naslednji dan preizkusi učence in jih posveti v fedaije. Abu Ali je sklical daije v zborovalnici in le te so začeli kovati plan. Odločili so se, da bodo žene in otroke poslali k zavezniku Mucuferju, kjer bodo dobili tudi dodatno hrano in tako bodo lahko brez težav tudi eno leto obkoljeni na Alamutu. Strinjali pa so se, da se ni pametno prehitro pustiti obkoliti. Daiji so dobili naslednje naloge: Abu Ali je prevzel vodstvo nad vojsko, Minučeher je bil zadolžen za obrambo trdnjave, Abdul Malik pa je do noči moral natovoriti žene in otroke na živali in jih s karavano poslati proti Mucuferju. Seiduna je poslal tudi sela v Rudbar s poveljem za Buzruk Umida, da pride na Alamut. Abu Ali je fedaijem napovedal preizkušnjo, ki jih je čakala naslednji dan in tako so se prestrašeni učenci začeli spraševati kaj jih čaka naslednji dan. Najbolje se je v stresni situaciji znašel Ibn Tahir, ki je predlagal, da ponovijo vse kar so se do sedaj naučili.

Naslednje jutro so se možje poslavljali od svojih žena. Abu Soraka je na gradu imel dve ženi, Al Hakim je bil poročen z lepo Egipčanko, stotnik Minučeher je imel sicer le eno ženo, vendar še tri otroke iz prejšnjih zakonov itd.

Preden se je poslovil tudi Abul Fazel, je Seiduni izročil darilo, ki mu ga je prinesel. To so bile pesmi njegovega starega sošolca Omarja Hajama. Hasan se jih je zelo razveselil. Malce manj z navdušenjem, pa se je poslovil od svojih dveh hčera, Hadidže in Fatime, ki so s solzami v očeh zapustile okrutnega in brezčutnega očeta.

6. Poglavlje

Ko je istega dne kuhar prinesel Gospodarju večerjo, je ta, zamaknjen v svoje misli, ni opazil. Zatopljen v razmišljanje se je povzpел na vrhno ploščad in nad glavo trikrat zakolobaril z gorečo baklo. Od spodaj, iz teme je kmalu prejel enak odziv. Stopil je v majhen, kletki podoben prostor, ki se je po njegovem odarcu po pokrivači, začel naglo spuščati za navzdol. Ko je istopil iz dvigala, ga je tam že čakal skopljenec Adi, ki ga je v čolnu prepeljal skozi reko in pripeljal do peščenega nabrežja. Prišla sta v tiste vrtove, kjer so v prejšnjih poglavjih omenjene, prebivale rajske deklice. Adiju je naročil, naj pošlje Apamo in Mirjam, vsako v svoj paviljon. Najprej se je sestal z Mirjam, kateri je razodel skrivnost, da Turki napadajo Alamut in pa namen svojih vrtov. Še prej pa jo je poprosil, da mu prebere Omarjeve pesmi. Ko je končala ji je povedal zgodbo o namenu vrtov in o tem kako je do zamisli prišel.

Ko je bil Gospodar še mlad, ko je bil enajstleten deček, je vročično sledil moslemskemu nauku in še posebno spoštoval mučenca Alija. Najbolj ga je pretresla napoved, da bo Alah na zemljo poslal, poslednjega in največjega preroka, Mahdija. Mahdija je začel iskati v vseh znancih in naposled že začel sumiti, da mogoče ni on sam Mahdi. Velik vpliv nanj sta neredila dai Amireh Zarab in izmailski refik Abu Nedžm Saradž. Prvi mu je razlagal, da se bo kot Mahdi na zemljo povrnil Izmailov sin Mohamed, osmi iz Alijevega rodu. Svojo razlago je zapletel z dlakocepstvom in tako se je Hasan domov vrnil brez razočaran, odgovorov na svoja vprašanja. Drugi pa je Hasanu razodel, da je nauk o Aliju in Mehdiju samo slepilo za množice in da je Koran le proizvod zmešanih možganov. Refik je ogorčenemu Hasanu razložil, da množico slepijo v dobre namene in sicer zato, da bi jih zbrali proti napačnemu kalifu in

sultanu. Hasana je to razodetje močno razjedalo. Naposled ga je oče poslal v šolo v Nišapur, kjer je spoznal sošolca Omarja Hajama in Nizam al Mulka. Dogovorili so se, da se bodo skušali po družbeni lestvici povzpeti navzgor in tako uresničiti svoje plane (boj proti Seldžukom). Hasan je odslej preučil vse do tedaj znane vede, in se boril proti lažem. Ljudstvu, daijem in prijateljem je skušal dopovedati, da je njihova vera ena sama laž a mu nihče ni hotel verjeti. Ko je Hasan obiskal svojega prijatelja Omarja in ga zmotil pri uživanju med blazinami, s kozarce vina in družbo lepih deklet, mu je Omar v tolažbo, ker mu nihče ni verjel na njegove besede rekel, da bi le s pravim ključem do raja v ljudeh okrepil vero do pravega nauka. In takrat se mu je porodila zamisel za rajske vrtove v katere bi pošiljal najbolj goreče vernike, kot nagrado za njihove podvige. Ta načrt je jemal kot veliki poizkus s človekom. Hotel je, da bi ljudje ne umirali s strahom v očeh, temveč z užitkom...

Mirjam je Hasanovo pripovedovanje močno pretreslo, tako da ko se je vrnila v sobo, je Halimi povedala, da Alamut napadajo Turki, molčala pa je o ostalih stvareh o katerih ji je govoril Gospodar. Dekleti od groze nista zaspali vse do jutra.

Hasan se je dobil tudi z Apamo v drugem paviljonu. Uboga starka ni mogla sprejeti, da je že stara, grda in uvela, Hasan pa se ji je porogljivo smejal in jo hudomušno gledal. Napovedal je skorajšnji prihod dečkov v raj in ji dal še zadnje pomembne napotke za učenje in urjenje deklic v ljubezni.

7. Poglavje

Prihodnje jutro so se navsezgodaj mladeniči, s svojimi učitelji, odpravili iz Alamuta, preko soteske, do visoke planote na bojno vajo. Vodi jih stotnik Minučehar. Kasneje sta se jim pridružila še tudi dai Ibrahim in dai Abu Ali. Slednji je ocenjeval bojne veščine in taktike učencev. Njihov učitelj Minučehar je bil ponosen, ker jih je tako dobro izuril. Učenci so se pomerili v streljanju z lokom, metanju kopja in sabljanju. V sabljanju je najbolj blestel Sulejman, s katerim se je kasneje pomeril dai Abu Ali. Sulejman je sprva v njem videl neenakovrednega nasprotnika, saj je bil mnenja, da se starec več ni sposoben boriti, ko pa mu je le ta izbil sabljo iz rok. Pomerila sta se še enkrat. Tokrat se je mladenič izkazal, vendar je kljub vsemu zopet zmagal starec. Pohvalil ga je in zapustil prizorišče. Nato jih je Abdul Malik preizkusil, kako so napredovali v trdnosti volje. V zadrževanju diha so se najbolj izkazali Ibn Tahir, Sulejman in Jusuf.

Med preizkušnjo mladeničev je na grad priletel golob s poročilom od Buzruk Umida iz Rudbarja, ki je sporočal, da so trdnjave v Rudbarju že padle in da se Arslan Taš približuje Alamutu. Med branjem prvega sporočila, je priletel še en golob, ki je nosil sporočilo od Huseina Alkeinija iz Zur Gumbadana. Gospodarju je sporočal, da se je njegov sin, Hosein uprl očetu in sedaj prepričuje izmailce, naj prepustijo trdnjavo v Zur Gumbadanu Turkom. Na to pismo je Seiduna odgovoril, naj Hoseina zaprejo zaradi ne spoštovanja danih povelj! Po tretji molitvi se je začelo ustno spraševanje učencev, za katere je bilo načrtovano, da bodo še isti dan že posvečeni v fedaije. Učenci so se slabo odrezali in Abu Ali je nezadovoljno zmajeval z glavo. Pokroviteljski Al Hakim pa je prikimal vsakemu odgovoru, pa naj je bil še tako neumen in napačen, le da bi zaščitil učence. Preizkus je gladko tekkel dalje vse dokler niso prišli do preizkusa v dogmatiki, kjer se je pojavilo vprašanje kdo je Alahu bližji: Prerok ali nadangel Gabrijel? Dvome je razjasnil Ibn Tahir, ki je objasnil, da ima Prerok večjo moč nad verniki, saj ima ključ do raja.

Na grad sta pridvela sel in oglednik. Prvi je javil, da bo konjenica, ki mu jo pošilja Mucufer, prispela še to noč, drugi pa je povedal, da znajo turške pred straže že ponoči prijezditi do Alamuta. Seiduna z Abu Alijem in Minučehherjem skuje načrt (Mucuferjeva konjenica bo spustila turške predtraže naprej, vojaki iz Alamuta jih bodo napadli, Mucuferjeva konjenica pa se jim bo za piko na i še prikradla za hrbet in tako jih bodo premagali). Seiduna veli Abu Aliju naj učence takoj posveti, sestavi mu posvetilo in ukaže naj jih straši s strašnimi kaznimi, če na bojo poslušni. Sam odkloni, da bi jih posvetil saj je mnenja, da stvari s katerimi manipuliraš, bolje da ne poznaš.

Posvetitev je potekala v veliki zborovalnici, ki so jo za tisto noč »preobrazili« v molilnico. Učenci, oblečeni v belo, so se zakleli pred učitelji. Abu Ali je Ibn Tahirju izročil beli prapor, za katerega je ukazal, da ga sovražnik ne sme poteptati dokler je živ zadnji fedai. Izmed peterice najmočnejših naj bi žreb določil zastavonošo.

Seiduna zapove Abu Aliju, naj fedaije v bitki prihrani za konec, ko bo bitka že odločena, saj noče da umrejo, ker jih potrebuje za višje namene. Ko je daija odslovil, se je odpravil v vrtove za gradom, kjer se je sestal z Mirjam in Apamo, katerima naroči kako naj opremita vrtove, da bodo kot pravi raj.

Zvečer Hasan sanja hude sanje in sicer da se osmeši pred sultanom in sovražniki, ki se mu smejijo (veliki vezir še posebej).

Začne se s pripravami zaradi prihoda Seiduna in treh fedaijev: Sulejmana, Jusufa ter Ibn Tahirja v raj. Apama se jezi nad dekleti, ker se še niso lotile okraševanja pavilijonov. Fatima takoj razdeli delo, ker ji gre izdelovanje lampijonov najbolje od rok. Dekleta se pogovarjajo o prihodu Seiduna in si izmenjujejo mnenja o njem. Apama jih straši s smrtjo, v primeru če bi katera od njih komu izdala, da te rajski vrtovi niso pravi raj. Mirjam jim razloži, da se bodo vse morale vesti, kot da so zares v nebesih in ne kot navadna dekleta, temveč hurije. Halima se je te vloge prestrašila in rekla, da bo raje ves ta čas ostala skrita, kar ji Mirjam ni dopustila. V zadnjem času sta se Halima in Sara zopet spoprijateljili. Skupaj sta vadljali, in sicer za različne stvari: orehe, poljube,... A sta z igro kmalu prenehali, ker je Halima goljufala pri metanju kock. Kasneje je Mirjam odpeljala dekleta v sobo, kjer so bile shranjene same izbrane stvari: obleke iz svile, tančice, sandale, biserne ogrlice, zapestnice, sponke, uhani, itd. Velela jim je naj začnejo pomerjati halje in tančice in jim nadela še nakit. Vsaki je izročila umetelno izdelano kovinsko ogledalce in skrinjico z ambro in dišavami. Tako so dekleta kmalu zaključila, da se jim ne bo težko pretvarjati, da so rajске deklice.

9. Poglavlje

Medtem je Hasan v svoji sobi z velikima daiema; Abu Alijem ter Buzruk Umidom imel sestanek glede svoje oporoke. Hotel je poklicati tudi Husein Alkeina, vendar je bil ta predaleč, da bi lahko na hitro prispel na Alamut. Daia sta se presenetila zaradi take nagle odločitve o sestavi oporoke, zato sta Hasana vprašala, zakaj ne bo postavil kot dediča svojega sina Hoseina. Hasan je planil na noge in jima razložil, zakaj Hoseina noče za dediča. Namreč, ko se je Hasan vrnil iz Egipta, so mu privedli sina na njegov dom. Čez čas je uotovil, da sinu sploh ni veliko mar za Koran in verske resnice naspluh. Tako se ga je odločil poslati k Huseinu Alkeiniju, da mu služi kot prostak. Buzruk Umid je pri tem pomislil na svojega sina, ki ga je imel zelo rad, in ga je še vse do tega trenutka hotel poslati k Hasanu v šolo, sedaj pa se je premislil. Nato jim je Hasan razložil, da v modrosti; da ni nič resnično in da je vse dovoljeno, tiči neka čudna dvoreznost. Nekomu so to le besede, drugi pa brskajo tako dolgo, dokler ne pridejo do resnice, ki jih znima. Povedal jima je tudi svoj načrt: Da hoče da si fedai želijo smrti. Da se veselijo smrti, kajti po njej jim bo na voljo večno razkošje v rajskih vrtovih. Hotel je ustvariti novega človeka. Fedaiem se je zato odločil na zvit način odpreti vrata v raj in jim ga pokazati, da si ga bodo toliko bolj želeli. Zatem je daia popeljal na teraso vrhnje ploščadi, kjer je bilo polno tabel, porisanih s krogi, elipsami, merili,... Na ploščadi sta stala tudi shramba in cvetličnjak s steklenim pokrovom, v katerem pa je rasla indijska konoplja. Hasan je daiema povedal, da ključ do raja tiči v njej. Razložil pa jima je tudi svoje izkustvo s čarobno kroglicjo. Užil jo je pri bogatemu indijskemu knezu v Kabulu. Po užitju se ga je najprej lotila vrtoglavica, nato pa so mu barve okolice postajale čedalje bolj žive. Počutil se je kot čarovnik, ki povzroča vse te spremembe. Zdelo se mu je, da gospodari s prostorom in stvarmi v njem. A kmalu je občutek popustil in pričel se je vračati v vsakdanjost in tedaj je izgubil zavest. Kaj pa se je nahajalo v tej kroglici je izvedel nekaj časa pozneje od Apame, ki je v Kabulu slovela kot najlepša odaliska. Kajti, ko je enkrat tisto kroglico zaužil, jih je hotel še in še in ga je močno zanimalo kaj ta vsebuje. In tako je izvedel, da je snov v kroglicah hašiš, pridelan iz indijske konoplje. Hasan je daia popeljal na drugo stran stolpa, kjer se je pred njim prikazal veličasten pogled na vrtove. Daia sta ostala brez sape. Hasan jima je velel izbrati tri fedaie, različne po značaju, ki jih bo

poslal v raj. Da pa ne bodo nič posumili, jim bo dal zaužiti hašiš. Tako se bodo po omedlevici zbudili misleč, da so v pravem raju. Hasan in daia so se svečano oblekli in odšli v rajske vrtove.

10. poglavje

Dekleta se pripravljajo na Hasanov obisk. Obišče jih z namenom, da dekleta seznanijo s natančnimi navodili glede prihajajočega večera. Apama nadzoruje urejanje deklet, saj želi da bo Hasan zadovoljen z njenim delom in da jo pohvali. Hasan vstopi v vrtove s svojima dvema prijateljema, Abu Alijem in Buzrukom Umidom. Može se oblečejo v razkošna oblačila, da bi dekleta videla v njih prave kralje. Hasanov prijatelj sta navdušena nad vrtovi, nad raznovrstnim cvetjem in živalmi. Dekleta so zelo nestrpna. Postavljene so bile v polkrogu, na čelu pa sta bili Apama in Mirjam, ki sta dekletom naznanili priklon ob prihodu Seidune. Može so bili navdušeni nad njihovo lepoto, saj je bila ena deklica lepša od druge. Hasan jim je velel, da jih je nekega večera poklical Gospod in jim naročil, da za svojim gradom ustvarijo raj, ki bo enak raju po smrti. V te rajske vrtove naj postavijo dekleta, ki bodo stregla junakom in jih prepričale, da so v raju, ki jih čaka po smrti. Z junaki naj ravnajo lepo, ljubeče in naj jim v vsem ustrezajo. Zabičal jim je, da se ne smejo izdati in v primeru da ne uspejo v prevari jim sledi smrtna kazen. Dekleta so se te besede prestrašile in Džada je omedlela. Seveda pa jim bo prizanešeno, če bodo odlično opravile svojo nalogo. Nato je poklical Apamo in Mirjam k sebi ter jih povprašal, katera izmed deklet je najbolj pogumna in vešča v teh zadevah. Seiduna je poklical Sulejko in ji ukazal, da izbere sedem tovarišic, ki ji bodo pomagale streči Jusufa. Druga je izbirala Fatima, ki je poleg sedmih vzela še Halimo, ki je Seiduna prosila, da se tudi ona priključi skupini deklet, ki so bile zadolžene za Sulejmana. Tretja voditeljica je bila Mirjam, ki je dobila najtežjo nalogo, saj je bil Ibn Tahir izmed vseh najbolj bister in Hasan se je bal, da ga ne bi odkril. S prva se je Mirjam upirala Seidunovem ukazu, počutila se je izkoriščeno in neljubljeno. Mislila je, da jo Seiduna ljubi, vendar je sedaj ugotovila, da Seiduna nima čustev, saj ji je rekel, da ji ne bo prizanešeno, če se mu upre. Čeprav je bila njegova zaupnica in jo je spoštoval bolj kot Apamo, ji je pretila smrt, v primeru neuspeha. Veliki daiji so zapustili vrtove ter se umaknili v svoje sobe.

Buzruk Umid in Abu Ali sta bila v skupnem stanovanju, saj je Abu Ali odstopil sobo za prijatelj. Med njima je potekal zaupen pogovor, saj se nista strinjala z ravnanjem njujinega prijatelja. Obā sta imela Hasana za blaznega, a sta se odločila ga kljub temu podpreta, saj jima je bil boj za izmailstvo zelo pomembno v življenju. Po pogovoru se je Buzruk Umid odločil, da piše sinu in mu naroči, naj pojde v Indijo in ne na Alamut.

Abu Ali je obvestil Abu Soraka, ki je bil na strehi s Al Hakimom, da obvesti Jusufa, Sulejmana in Ibn Tahirja, da se med četrto in peto molitvijo zglasita pri Seiduni, ker želi z njim govoriti. Učenci so se pogovarjali le o tem, zakaj in kaj čaka izbrane fedaie zvečer. Po večerji so se izbrani fantje odpravili k Seiduni. Nemir v njih je naraščal, najbolj je bilo strah Jusufa. Ko so vstopili v sobo, so zapazili Abu Alija, Buzruk Umida in Seiduna. Najprej jim je Seiduna razložil, da jih je poklical zato, da preveri trdnost njihove vere. Nato jim je postavil nekaj vprašanj, da preizkusi ali so res pripravljeni umreti za vero. Da bi dvomi v njih bili zatrti, jih je poslal v zemeljski raj. Abu Ali jim je postregel z vinom, Seiduna pa jim je dal kroglico s hašišem. Dečki so se zleknili na ležišča in kmalu je mamilo začelo delovati. Zaspali so, zatempa jih je Seiduna prekril s črnim prekrivalom, skopljenci pa so odnesli vsakega mladeniča v poseben paviljon, kjer so bila določena dekleta, da poskrbijo zanj.

11. Poglavlje

Do večera so bile priprave v vrtovih dovršene. Mirjam je s svojimi tovarišicami ostala na osrednjem otoku, Fatimo so skopljenci odpeljali na levi otoček, Sulejko pa na desnega. Vrtovi so v soju papirnatih lampijončkov res delovali kot pravi raj. Dekleta so nestrpnost pričakovala tri obiskovalce in se med seboj pogovarjale o tem kakšni bodo te moške in kaj bodo z njimi počele. Najživahneje je bilo pri Fatimi, deklice pri Sulejki so bile malce zaskrbljene, če se bodo dovolj dobro izkazale, dekleta pri Mirjam pa so bila najbolj sramežljiva in nesamostojna. Tudi Mirjam sama je nejevoljno pričakovala obiskovalca. Bila je razočarana nad Hasanovo odločitvijo, da tudi ona mora sodelovati pri tej kruti prevari, kjer bo ljubimkala z enim od učencem in ga poskušala prepričati, da je v raj. Istočasno je Hasan na vrhu stolpa razlagal velikima daijama, da ga je za tovrsten načrt navdihnil Omar Hajam. Razkril jima je, da hoče postati to kar je Alah v nebesih, on na zemlji. Govoril je tudi o svoji preteklosti in o velikem vezirju Nizam al Mulku ter sovraštvu med njima dvema. Ko so videli, da so skopljenci prinesli dečke v paviljone so začeli opazovati dogajanje v raj.

Spodaj v raj so v Fatimin paviljon skopljenci že pripeljali Sulejmana. Deklice so bile osuple nad Sulejmanovo lepoto. Prva je do spečega stopila Fatima. Ko je Sulejman prišel k zavesti je s široko podprtimi očmi opazoval lepoto in razkošje okrog sebe. Mlada dekleta, zavita v tančico, pladni polni jedače in pijače, prijetno žuborenje fontane sredi paviljona... Ni mu preostalo nič drugega kot, da verjame, da je v raj. Deklice so ga opijale in omamljale, Fatima pa je medtem sestavila pesmico za gosta. Kasneje se je Sulejman prepustil Haliminim nežnostim. Tako imenovana hurija se je vanj do ušes zaljubila. Še prehitro je v daljavi zatrobil rog in deklice so na povelje Hasana zopet opile Sulejmana, tako, da je le ta spet trdno zaspal in so ga skopljenci odnesli proč.

Malo zatem, so skopljenci v Sulejkin paviljon prinesli Jusufa. Njegovo mogočno telo je počivalo pod tankim ogrinjalom. Ker se junak še ni zbudil, se je Sulejka domislila, da bi dekleta malce zapela in zaplesala in tako počakala, da se Jusuf predrami. Dekleta so se spomnila na pripovedko o egiptovskem Jusufu in Putifarjevi Sulejki in zato spesnile pesem o huriji Sulejki in spečemu gostu. Medtem se je Jusuf zbudil in lepa Sulejka mu je povedala, da je v raj. Jusufu so dekleta postregla z mlekom, nato pa jim je le ta povedal o svojih sanjah, ki jih je sanjal še trenutek preden se je prebudil v tem razkošju. Jusuf je hotel poseči po vsej ponujeni hrani, vendar ga je Sulejka opozorila, da se mora najprej umiti in tako mu je pomagala pri kopeli. Ko se je junak najedel, so mu deklice zapele pesem, ki so jo pred nekaj trenutki spesnile zanj, on pa se je predal čarom Sulejke. Le ta je namignila deklicam, da so poprijele

za glasbila, ona pa je zaplesala v ritmih zapeljive glasbe. Plesala je vedno bolj divje in mu na koncu pristala v naročju, kjer sta se prepustila strastem. Jusuf je utrujen omahagal, ko pa se je prebudil, so odšli na kratek sprehod po vrtovih. Ko so se vrnili v paviljon, je Jusuf poljubil Džado, ta pa je ob Sulejkinem strogem pogledu kar odskočila od straha. A že trenutek zatem, je bila Sulejka zopet vsa sladka in prijazna, saj je na oknu opazila Apamo, ki je budno spremljala dogajanje. Tudi Jusufov obisk je prekinil Hasanov signal.

Medtem je na vrhu stolpa potekal zanimiv pogovor med dajjema in Hasanom. Gospodar jima je skušal razložiti kakšno korist bo imel od tako imenovanih ašašinov, če mu nocojšnji poizkus uspe. Svoje dejanje je opravičeval s tem, da bodo fedaiji zjutraj prebujeni zoprt v resničnem svetu, začutili neutešljivo potrebo po povratku v raj in po čarobnih kroglicah. In tako bodo pripravljene narediti prav vse, da se tam vrnejo, pa četudi bodo morali za kaj takega umreti. In tako bo Hasanu uspelo narediti iz njih živa bodala, ki mu bodo pomagala uresničiti njegov načrt.

12. Poglavlje

Dekleta sva nestrpna pričakujejo Ibn Tahirja, Jusufa ter Sulejmana v vrtovih. V skupini, ki pričakuje Ibn Tahirja je Marijam, obkrožena z vsemi najbolj plahimi deklicami. Mirjam je čustveno zelo pretresena, saj je je Seinuna razkril svoj peklenški načrt, v katerem pa ima sama zelo pomembno vlogo. Uvidi, da je ne ljubi, ampak jo le izkorišča za uresničevanje svojega plana. Še bolj pa jo pretrese pogled na Ibn Tahirja, mladega mladeniča, ki ne sluti, da njega in druge fedaie Ibn Saba le izrablja. Kljub temu pa se Mirjam zave, da mora svojo nalogo opraviti in prepričati Ibn Tahirja, da je v raju. Začne igrati na harfo, ostala dekleta pa so prijela bobenčke s kraguljčki in začno plesati. Ko se Ibn Tahir prebudi ne verjame, da je v raju, saj se mu je že večkrat sanjalo o lepih stvareh, ki pa so ob zori naposled izginile. Da pa se prepriča, da ne sanja, želi stopiti tudi zunaj paviljona in si razgledati okolico.

Poln nejevere ga Mirjam naposled prepriča, da je v raju in mu odgovarja na različna vprašanja. Zanima ga visok zid Al Araf, ki loči raj in pekel in je po drugi strani tudi utrdba. Med tem ga »napade« Ahrimam, gepard, kar ga še bolj prepriča o pristnosti sanj oziroma raja. Ko pa Apama opazi, da Mirjam vodi Ibn Tahirja neokajenega med vrtove, takoj pove Seiduni, da krši njegov ukaz. Med sami sprehodom po vrtovih je med Mirjam in Ibn Tahirjem močna privlačnost, ki na začetku izhaja le iz telesnih značilnosti, lepote. Kasneje pa je očaran tudi nad njenim širokim znanjem.

Ko se vrneta v paviljon, ga deklice obkrožijo in zasujejo s prijaznostjo. On se okopa sam, saj ga je pred dekleti sram. Nato začnejo piti vini in jesti. dekleta ga prepričajo, da jih recitira pesem o Seiduni, o Aliju in o Alamutu. Med Mirjam in jim je čedalje več strasti, zato pošlje deklice stran. Medtem, ko se onadva ljubita, jima hurije sestavljajo pesem kako sta se zaljubila. V tem času Apama ukaže deklicam, da pojdejo k ljubimcema, da ne mi Mirjam izpovedala njihove skrivnosti. KO pridejo zopet k njima, povedo pesem, Mirjam pa je poklicana k Ibn Sabi. On Apamo zavrne in jo užali s tem, ko ji reče, da Mirjam podpira v njenem načinu predstavitve raja. Med njeno odsotnostjo ji Ibn Tahir sestavi pesem, ona pa mu prinese cvetja. V vino mu je dodala krogeljico hašiša, ki ga je zopet odnesel na drug svet. V trenutku čustvenosti in zmedenosti prosi Ibn Tahir Mirjam naj ga zagrizne pod srcem da bo čutil njeno bližino.

Medtem, ko hurije zapeljujejo fedaie, ima Seiduna pri sebi Abu Alija in Bazruk Umida, ki ga med njegovim pogovoru s Mirjam čakata v stolpu. Pogovarjata se o Ibn Sabanu in njegovem razkritem načrtu. On sata nad njim zgrožena in jima celo razmišljata o njegovem umoru. Tako bi se rešila iz njegovih krempljev in zavladata

sama. tako pa bi dobila tudi hurije, ki se jima zdijo vredne poželenja. Ko pride Hasan nazaj, mu ne naredita ničesar in se dalje normalno pogovarjajo.

V paviljonih so deklice žalostne, saj njihovi dragi odhajajo. Skopljenci so prišli po Sulejmana, Halima pa je od same bolečine padla na tla. Za Jusufom sta jokali samo Džada in Fatima, Sulejka pa se je trmala in skrivala svoje solze.

Ko sta skopljenca, Asad in Mustafa, ugašali in snemali svetilke, so spotoma pogledali k deklicam. Nekatere so bile napol oblečene, druge čisto nage, na sebi so še imele nakit. Mustafa je na glas zatulil: «Človek je zver. O Alah! Kaj so naredili iz nas!» S to povedjo pa se tudi zaključijo poglavje.

14. Poglavje

Od vseh stani so na Alamut prihajala poročila o razvoju stvari po porazu sultanovih predstraž. Dan po bitki je Abdul Malik odjezdil s 120-mi konjeniki proti utrdbi Rudbar. Na grad so začeli prihajati novi verniki, da bi stopili v službo vrhovnega poglavarja. Abu Soraka je najmlajše in najkrepkejše izbral za šolo fedaijev. Mnogi so bili po tej bitki povišani, napredovali so v višje stopnje. Hasan je dejal velikima daijema, da je treba spremeniti sistem in pravila. Ustvariti je treba enotno vojsko, ki bo poznala le eno nauko in enega skupnega poglavarja. V hierarhijo so vstavili nove stopnje, med daiji in velikimi daiji so bili zdaj še pokrajinski daiji. Fedaiji so odslej prejemali samostojne naloge. Džafar je postal sel med Alamutom in Mucuferjem v Raiju. Naim je poučeval novo moštvo dogmatiko, Ibn Tahir zgodovino in zemljepis, Jusuf in Sulejman pa sta vadila učence za fedaije v vojaških veščinah. Obeida pa je postal vodja četice oglednikov in z njihovo pomočjo nadziral premike sultanove vojske. Z ujetimi Turki, ki so bili večinoma teže ranjeni, so na Alamutu lepo ravnali. Rane so se jim hitro celile, prebivali so v sobah, zvečer pa so se lahko hodili hladiti v ohlajen prostor. Čudili so se neomajni veri izmailcev v zmago.

Sulejman in Jusuf sta prvo noč po obisku vrtov zaradi utrujenosti, mirno prespala, a naslednji dan se ju je začel lotevati nepoznan nemir. Bila sta razdražena, čutila sta, da nekaj pogrešata. Bila sta žejna. Enako je čutil tudi Ibn Tahir.

Čez nekaj dni so se fedaiji preselili v nova stanovanja na dnu enega izmed prednjih stolpov. V njihovo prejšnjo spalnico so prišli novinci. Po 2 ali 3 so bili zdaj v eni sobi. Jusuf je bil z Obeido in z Ibn Vakasom, Ibn Tahir z Džafarjem, Sulejman pa z Naimom.

Ibn Tahir se je vsako jutro z globoko otožnostjo v srcu podal v šolo. Opazoval je novince, še včeraj je bil eden izmed njih, a danes se je med njimi dvigala neprestopna stena. Ponoči ni mogel spati, zato mu je obraz precej upadel, oči so mu odsotno in mračno strmele izpod čela. Želel si je proč od vseh ljudi, v samoto, kjer bi bil sam s svojimi mislimi in s svojo Mirjam. Mirjam je bila njegova velika skrivnost, ki ga je ločila od novincev. Mnogokrat se mu je sanjalo o njej, spominjal se je večera v paviljonu. Sulejman in Jusuf sta našla čez dan uteho v svoji slavi. Jusuf je rjovel kot lev, Sulejman pa se je posmehoval napakam novincev. Ko pa je prišel večer sta se ju je polotila strah in tesnoba. Sulejman ni več prenesel tega občutka, želel je govoriti s Seiduno, da bi dobil novo nalogo in zopet prišel v raj. Sulejman pravi: «Bolje umreti kot dalje trpeti.» Hrepenel je po Halimi...

Ostali fedaiji so tekmovali, kdo bo bolje izvršil zadano nalogo.

Tudi življenje v raju se je po obisku fedaijev močno spremenilo. Deklice, ki so bile prej v haremih, so obujale stare spomine. Nastajali so razni prepiri, drugače pa so sedaj pretežno predle, šivale in opravljale ročna in gospodinjska dela. Ugibale so ali bo Hasan prihodnjič v vrtove poslal zopet iste fante ali ne. Večina je mislila, da bo poslal nove ljudi, le Halima se ni mogla sprijazniti z mislijo, da se s Sulejmanom

morda ne bosta videla nikoli več. Mirjam je zanjo zelo skrbelo. Vendar tudi njej sami ni bilo lahko. Trepetala je za Ibn Tahirjevo usodo, do njega je čutila nekako materinsko ljubezen.

Mesec dni po zmagi nad sultanovimi predstražami je od Mucuferjevih ljudi pripeljal na Alamut sla, ki ga je bil Hasanu poslal novi veliki vezir in sultanjin tajnik Tadž al Mulk. Sultan je za svojega vezirja spet imenoval Nizama al Mulka, ta se je utaboril pri Nehavendu, Tašu pa je poslal ukaz, da bo najpozneje v 1 mesecu osvojil in porušil Alamut. Hasan se je odločil, da bo enkrat za vselej uničil svojega sovražnika, Nizama al Mulka.

Svoj nemir in hrepenenje je Ibn Tahir izlival v pesmi. Skrbno jih je skrival pred tujimi očmi. Umikal se je v svojo sobo, se udajal samoti in sanjarjenju.

Nekega večera pa je Hasan velel poklicati Ibn Tahirja k sebi. Dal mu je nalogo, da preuči knjigo Al Gazalija. Ta je v svojem delu močno napadel izmailski nauk. Potem pa se mora Ibn Tahir pretvoriti v učenca Al Gazalija. Ko preuči knjigo se mora zjutraj zopet vrniti k Seiduni, da mu ta zada novo nalogo. Ves vznemirjen in nor od sreče Ibn Tahir zapusti Hasanovo sobo. Na stopnišču je srečal Abu Alija in Buzruk Umida, ki sta vlekla po stopnišču nekega moža. Bil je sel iz Kuzistana, iz Gumbadana. Prinesel je vest, da je Husein Alkeini mrtev. Umoril ga je Hosein, Hasanov sin. Ob tej novici je Hasan mrtvaško prebledel, zamajal se je in treščil na tla.

15. Poglavlje

Sin vrhovnega poglavarja je umoril kuzistanskega daija! Ob obleganju Kizil Sarika, je Hosein zahteval, da Alkein preda trdnjavo. Ta je vprašal Seiduno za nasvet in zato ga je Hosein ubil s sabljo.

Seiduna se pogovarja z Ibn Tahirjem. Pove mu, da je veliki vezir Iblis (odpadnik od svojega gospodarja, zli duh, zakleti sovražnik). Poslal ga je da ubije velikega vezirja, ter se tako mu maščuje za svojega deda. Poslal ga je od Raija do Bagdada kot Gazalijevega učenca Otmana, ki velikemu vezirju prinaša prošnjo od svojega učitelja. Pove mu kaj je njegova naloga, mu da črno obleko, knigo, omot z zastrupljenim bodalom, denar za na pot in kroglice hašiša. Pove mu tudi, da so mu po opravljeni nalogi odprta vrata v raj.

Vsi se sprašujejo, kaj bo Seiduna naredil s Hoseinom. Husein Alkeini je bil njegov najboljši pomočnik, morilec pa njegov lastni sin. Ali se bo držal zakona ali pa ga bo prekršil?

Naimi pove Sulejmanu in Jusufu, da se Ibn Tahir odpravlja na pot. Odšla sta ga vprašat, kam se odpravlja. Ibn Tahir jima ni mogel povedati kam gre. Nato se je poslovil od njiju in odšel. Na skritem mestu, zunaj gradu, se je preoblekel in začel svojo pot. V Raiju je prenočil in izvedel, da kani emir Arslan Taš napasti Alamut, a o velikem vezirju ni izvedel ničesar. Pred spanjem je vzel kroglico in počakal na učinek. Začeli so se pojavljati prividi. Nato je zaspal. Zjutraj je nadaljeval svojo pot. Imel je cilj čim prej priti do prenočišča in zopet zaužiti kroglico. To ga je gnalo naprej. Pred Hamadanom se je priključil oddelku oboroženih jezdecev. Podčastniku je povedal koga išče in ta mu je pokazal več spoštovanja. Povedal mu je, da je veliki vezir v Nehavendu, kjer je vojno taborišče. Bije se srdit boj za prestolonasledstvo. Nizam al Mulk hoče, da bi bil prvorojenec Barkiarok določen za sultanovega naslednika. Toda sultan pritiska na njegovo Veličanstvo, da bi zagotovil nasledstvo njenemu sinu Mohamedu. Naslednji dan je odjezdil proti Nehavendu.

Nizam al Mulk se je precej postaral po sporu z gospodarjem. Nad trideset let je držal vajeti države v svojih rokah. Užival je neomejeno zaupanje vladarja, dokler ni prišel v spor z mlado sultanjo zaradi prestolonasledstva. Tudi svojih dvanajst sinov je spravil do najvišjih služb v državi. Želel je uničiti svojega tekmeca Tadž al Mulka in smrtnega sovražnika Hasana.

Ibn Tahir je prispel na cilj. Pod pretvezo, da je Gazalijev učenec je prišel do velikega vezirja. Priti do velikega vezirja je bilo veliko lažje, kot do vrhovnega poglavarja izmailcev. Bil je neverjetno miren in zbran. Pred šotorom je použil kroglico in stopil v prednji prostor. Globoko se je priklonil. Povedal je od kje prihaja in dal velikemu vezirju pismo, ter iz njega mirno potegnil naostreno pisavo, tako da ni nihče opazil. Ko je vezir odpečatal omot in razgrnil pismo, ga je Ibn Tahir zabodel pod brado v grlo. Nato je zopet videl privide in Mirjam. Možje so pridrveli v sobo in ga podrli na tla. Nenadoma se je zavedal, da je bil pravzaprav njegov namen, da bi po izpolnjeni nalogi umrl. Vezir je ukazal naj ga ne ubijejo. Vprašal ga je kdo je, Ibn Tahir opa mu je odgovoril, da je žrtvena žival »Našega Gospoda«. Na pismu je pisalo: «Na svidenje v peklu. Ibn Saba.». Zdravnik je ugotovil, da je bilo bodalo zastrupljeno. Ni mu bilo več pomoči. Poslal je po pisarja, da je pisal cesarju in svojim sinovom. Nato je poslal po Ibn Tahirja. Veliki vezir mu je povedal vrhovno načelo izmailstva: «Nič ni resnično,

vse je dovoljeno«. Ibn Tahir sprva ni verjel, nato pa mu je Nizam al Mulk povedal skrivnost o raju. Povedal mu je, da je raj Hasanovo delo in da so ti vrtovi na Alamutu. Prej so bili vrtovi last deilemskih kraljev. Tako je Ibn Tahirju postalo vse jasno. Veliki vezir ga je poslal nazaj na Alamut, da reši Iran izmailskega satana. Dejal je, da je ibn Tahir večja žrtev alamutskega krvnika kot pa on sam. Ibn Tahir je prisegel, da ne bo odnehal dokler ne bo izvršil maščevanja, ali pa bo sam prej poginil. Velikemu vezirju pa je šlo vse slabše. Bližal se je konec. Ibn Tahirja so obvezali, umili in preoblekli. V mislih je imel samo maščevanje. Sovraštvo je kipelo iz njega.

Po mučni noči velikega vezirja so drugi dan Sli raznesli na vse strani sveta novico: Nizam al Mulk, Urejevalec sveta in države, Džela-u dulah-al-dinh. Čast države in vere, veliki vezir sultana Alp Arslan šaha in njegovega sina Maleka, največji državnik Irana, je padel kot žrtev alamutskega gospodarja.

16. Poglavlje

Dan za tem, ko ji Ibn Tahir odjezdil iz Alamuta, je pridrvel na grad eden izmed oglednikov in povedal, da je sultanova vojska prešla v nagel pohod. Hasanova vojska se pripravi, da bo ukrepala, če bo potrebno. Ogledniki so vsako uro poročali o gibanju sovražne vojske.

Naslednji dan je odšel Hasan z velikima daijema na ploščad in tam so čakali, kdaj se bo prikazala sultanova vojska. Abu Ali in Buzruk Umid sprašujeta Hasana, če je predvidel vse skupaj in če je poslal Ibn Tahirja v Nehavend. Ta je čisto miren in pravi, da je vse, kar je ukrenil, ukrenil za zmago izmailskega naroda. Daija sta zgrožena, saj vesta, da je njihovo življenje odvisno od tisoč majhnih naključij.

Kmalu je bila vsa planota pred sotesko posuta s šotori sovražnika, kmalu pa so se selili še na sosednje griče. Tudi na gradu so pripravljali obrambo: kotli za kuhanje svinca, smole in olja, povsod so vlačili težke hlode in kamenje.

Novinci, ki so bili v šoli za fedaije, so bledih lic čakali povelja. Pouka je bilo zaenkrat konec, za vodnika pa sta jim bila določena Sulejman in Jusuf. Pripovedovala sta jim o boju s turško konjenico in jim vila zaupanje. Večji je bil strah, močnejše je bilo hrepenenje po boju. Zavedali so se, da so izbrana četa in se temu primerno tudi vedli. Sulejman in Jusuf sta se v pol leta bivanja na gradu zelo spremenila. Nista bila več mladeniča polna življenja. Njuna lica so bila črna, udrta, na obrazu pa so se pojavile trde, ostre poteze. V obeh je gorela velika želja, da bi se zapodila med sovražnika.

Sulejman razlaga Jusufu, da mu je pred nekaj dnevi postalo vse krvavo pred očmi. Porodila se mu je želja, da bi nekoga poklal in v trenutku je držal bodalo v rokah. Ko so šli takrat mimo njega trije novinci, se je zapodil proti njim in se zadnji hip zavedel kaj počne. Iz zagate se je rešil tako, da jih je okregal, ker so se ga prestrašili. Hotel naj jih je preizkusiti, oni pa so bili zgroženi kot kakšne ženske. Jusuf se ga je prestrašil.

Po dveh dneh so bili vsi možje na koncu z živci. Obeidu je bilo naročeno, naj s svojimi ogledniki vzpostavi stik s sovražnikom. Halfa in Ibn Vakas pa sta dobila ukaz, da preplezata alamutsko obzidje, prebredeta hudournik, se vzpneta na bregove nad sotesko in pogledata kaj namerava sovražnik. Sultanova vojska kmalu začne metati kamnite in goreče krogle nad grad. Ko je obmetavanje prenehalo, so na grad prišli trije odposlanci sultanove vojske. Hasan jih pusti čakati na soncu, zato jih popada negotovost in strah, ker ne vedo, kaj nameravajo z njimi. Hasan se je odločil prvič, odkar si je polastil Alamuta, pokazati svojim vernikom. Vedel je, da jim bo to veliko pomenilo, pa tudi sam je bil vznemirjen. Ko se je prikazal, se je med množico začutil nemir in nenavadna napetost. Abu Džafar mu je povedal, da je Arslan Taš naročil, da mora v treh dneh predati utrdbo, izmailcem pa zagotavlja prost odhod. Če tega ne stori, ga bo sultan preganjal, dokler ga ne ugonobi. Hasan se mu zasmeeji in naroči, naj pove svojemu gospodarju, da je Alamut dobro zavarovan. Pokliče Jusufa in Sulejmana. Slednjemu pokaže zapestnico in mu reče, da jo bo vrnil njeni gospodarici. Nato oba použijeta kroglico. Sulejman je blažen. Hasan mu veli, naj si zasadi bodalo v srce in bo pri Halimi, ta pa rečeno v trenutku stori. Jusufu ukaže, naj se vrže iz stolpa in bo padel v objem svoje drage in tudi ta ukazano stori brez oklevanja. Vsi prisotni so zgroženi. Hasan naroči Abu Džafarju, naj pove svojemu gospodarju, kar je videl na gradu in da ve o sultanu nekaj zelo pomembnega.

Izmailci so bili osupli (fascinirani). Njihova vera, da je Seiduna res prerok, se je povečala do maksimuma. Edini, ki ni bil popolnoma prepričan, je Obeida.

Ko trije odposlanci povedo gospodarju - emirju Arslanu Tašu, kaj so videli, je ta zelo zaskrbljen. Ukaže jim, naj o vsem skupaj molčijo kot grob, da se moštvo ne bi ustrašilo in nato uprlo. Kljub ukazu, pa so odposlanci povedali moštvu za dogodek. Ti so začudeni in se sprašujejo, zakaj naj bi se borili proti tako mogočnemu preroku, ki ga nihče ne sovraži. Hasanov namen je bil dosežen. Začeli so dvomiti.

Velika daija spremita Hasana v njegove sobe. Ta si zaželi Omar Hajama poleg sebe, saj se le z njem lahko res pogovori. Daija sta zgrožena nad njim. Vprašata ga, od kod mu pravica, da odloča o življenju drugih.

17. poglavje

Hasan zvečer k sebi pokliče Obeido, Džafarja in Abdur Ahmana. Vsi so se zelo

prestrašili, ko so slišali, da jih kliče Seiduna. Spraševali so se, kaj neki hoče od njih. Pred vrhovnim poglavarstvom jih je sprejel Abu Ali in jih popeljal k Hasanu v stolp. Abu Soraka je nato poiskal Minučeherja s katerim sta se pogovarjala o današnjem dnevu in o Seiduni. Spraševala sta se ali bodo na tak način kos sultanovi vojski. Nato je Abu Soraka poiskal zdravnika in tudi njega vprašal za mnenje. Povedal mu je, da je danes preklel tisti dan ko je prišel iz bizantinske ječe. Prizor, ki so ga vsi videli danes je bil pripravljen z izbrano grozovitostjo, da bi lahko Seiduni zavidal sam kralj pekla. Abu Soraka ga je vprašal ali misli, da bo tudi njih poslal v rajske vrtove. V vrtovih je bilo že zdavnaj pripravljeno za nov obisk. Deklice so se zelo bale za Halimo, ki je gojila močne spomine na Sulejmana. V njem je videla svojega gospodarja, včasih se je celo "pogovarjala" z njim. Deklice so ji sprva skušale dopovedati, da se Sulejman morda nikoli ne vrne, ko pa so videle izraz na njenem licu, so jo pustile v veri. Ko je Halima slišala, da v vrtovih dobijo nov obisk, je ob misli na Sulejmana kar omedlela. Ko se je zavedla je pohitela v spalnico, da se pripravi na obisk. Mirjam ji je povedala, da vsak obiskovalec pride le enkrat v vrtove. Halima jih je nagnala iz sobe. Prišla je Apama in povedala, da si bodo deklice za to noč morale zamenjati ime. Tako je Halima postala Safija. Sara ji je povedala, da bosta Fatima in Sulejka dobili otroka. Takrat je Hasan poklical Mirjam v enega izmed praznih vrtov. Povedala mu je, kako je s Halimo in da veruje, da se bo Sulejman nocoj vrnil. On ji reče, da je dvajset let skrbno pripravljaj načrt in da ga ne bo zdaj predal. Prosila ga je, da bi vsaj ona nadomestila Halimo. Vendar pa Hasan tega ni dovolil. Rekel ji je, naj se zvečer vrne na vrt, da bosta čakala izid. Mirjam je odšla do Halime in ji naročila naj ne počne neumnosti in da se Sulejman ne bo vrnil. Obeida si je vse, kar so povedali ob obisku prvi trije fedaji skrbno zapomnil. Ko pa sta Džafar in Abdur Ahman slišala, da jih bo poslal v raj sta se le nsmehnili. Bila sta popolnoma v njegovi oblasti. Hasan jih je peljal v dvigalo in jim pokazal ležišča. Napojil jih je z vinom in vsakemu vtaknil kroglico v usta. Džafar in Abdur Ahman sta jo hitro pogoltnila, Obeida pa jo je neopazno izpustil. Posnemal je svoja tovariša. Videl je kako Hasan čaka, da vsi zaspijo. Ko so vsi zaspali jih je pokril z odejo. Nenadoma se je prostor zamajal in začel pogrizat. Obeida je čutil kako ga nesejo čez mostiček. Potem so ga položili na čoln in z njim odveslali. Ko oso pristali so ga ponesli v neki prostor, od koder je bilo slišati glasbo in dekliški smeh. Rekel je: To je torej raj Našega gospoda?, Kakšno sleparstvo!. Obdajale so ga deklice. Ko je Halima videla Obeido se ji je podrl ves svet. Pohitela je proti izhodu. Rokaja in Sara sta tekli za njo. Našli sta jo vrh skalovja. Zakrilila je z rokami in se pognala v valove. Ahriman je skočil za njo, vendar je ni mogel rešiti. Vrnili sta se in povedali, da ju ni več. Ko je Obeida zagledal Saro jo je močno objel. Rokaja je sporočila Mirjam, kaj je naredila Halima in da Obeida ne veruje. Hasan in Mirjam sta dolgo sedela v majhni uti. Mirjam ga je vprašala, kaj je naredil s prvo trojico. Povedal ji je, da sta se Jusuf in Sulejman ubila, vendar pa je ob vprašanju kje je Ibn Tahir prihitela Rokaja. Hasan je nato odšel nazaj na grad. Poskušal je zaspiti, vendar mu ni uspelo. Zdaj je zagledal Sulejmanov, Ibn Tahirjev obraz. Nato je pogledal v vrtove in v dvigalo, kjer je najdel Džafarja in Abdur Ahmana, ki sta trdno spala. Šele proti jutru je zaspal. Tačas so deklice jokale za Halimo. Mirjam je delicam ukazala naj gredo spat. Šla je v sobo in si v bazenu prerezala žile. Ob istem času pa je vojak iz vode prinesel truplo mlade deklice in geparda. Stotnik je velel, naj ju pokopljejo.

18. poglavje

Emirjeva vojska je še vedno obstreljevala Alamut, a nihče izmed izmailcev ni čutil niti najmanjšega strahu več. Celo sporazumevali so se z znamenji z nasprotnikom. Naslednik Obeida-Ibn Vakas, je poslal emirjivi vojski ujetnika s svojim možem. Le-ta (ujetnik) je pripovedoval, da se je njegovim sojetnikom na gradu dobro godi. Izmailec pa je povprašal o možnem kučevanju emirjeve vojske z Alamutom, kar pa se je

uresničilo že čez noč. Ibn Vakas je na ta način prišel do pomembnih informacij. Izvedel je le še polovično št. Emirjeve vojske, za primanjkovanje hrane, za siljenje emirjevih mož k odhodu.

Čez teden dni je prišlo do zapletov, zadari umora, ki ga je zagrešil neki izmailec, ki naj bi umoril velikega vezirja (Nizam al Mulka) v Nehavendu. S tem je dal Emir Arslan Taš takoj obvarovati svoje taborišče in naročil Abu Džafarju takojšnjo oborožitev mož. Še preden je Abu Džafar utegnil izpolniti ukaz je planil častnik v šotor ter oznanil izdajo mož pri strojih, ki so zaradi lakote pobegnili proti jugu. Emir ArslanTaš je postal zelo zaskrbljen ter Abu Džafarija poprosil za nasvet, a mu le-ta ni svetoval nič drugega kakor odhod celotne vojske s planote. To mu je potrdil tudi ves častniški zbor, ki je nasprotoval vojni z Izmajilci.

Novica o smrti velika vezirja je prišla na ušesa tudi Ibn Vakasu. Prav tako tudi ta, da je sultanova vojska pred Alamutom pred razsulom. Ibn Tahir je bil izpolnil Hasanov ukaz, ubil je Nizam al Mulka. Skupaj z Abu Alijem je Buzruk Umid stopil pred Hasana, ki pa je bil zaradi Mirjamine smrti zelo potr (str.429). Povedala sta mu za beg Emirjeve vojske ter za smrt vezirja. Hasan jima je naročil, naj od sedaj dalje Izmailci časte Ibn Tahirja, kot najodličnejšega mučenca, prav tako pa tudi Sulejmana in Jusufa. Naslednji večer pa se je zgodilo nekaj nepojmljivega – na grad se je vrnil Ibn Tahir.

Noč, po Ibn Tahirjevem umoru vezirja je bila, najstrašnejša v njegovem življenju. Pobit in zvezan je ležal priklenjen ob osrednjem stebru šotora. Hasana je poimenoval za alamutskega starca in Alaha izpraševal kako mora biti tako hladnokrven in premišljen goljuf verski poglavar. Zaničeval je tudi Mirjam, bitje angelske lepote, imenoval jo je za vlačugo! Razmišljal je o tem, ali je bila Mirjam Hasanova ljubica, in ali sta se po tem oba smejala Tahirjevi otročji lahkovernosti, on pa je bil ves ta čas pisal pesmi zanjo, o njej sanjaril, po njej hrepenel. Ves ta čas pa se je podli stavec igral z njo, pri njej pasel svojo pohoto, pri tem pa pošiljal v smrt one, ki so verovali vanj, ki so ga spoštovali in ljubili.

Hotel je na Alamut, da bi obračunal s starcem. Še naprej je razmišljal o Mirjam. V sladkosti jo je želel streti, jo zadaviti!

Naslednji dan je umrl veliki vezir, ki so ga čez 2 dni svečano pokopali. Medtem pa je bil Ibn Tahir, ob vrnitvi sultana Malek šaha iz potovanja proti Bagdadu, njem vse povedal o vzroku za umor. Sultan pa v tem izmailcu ni videl nič morilskega, temveč ga je prečital, da je bil samo orodje v rokah podlega starca z Alamuta. Hotel ga je uporabiti, da bi svet rešil alamutske pošasti-Hasana, namreč.

Ob vračanju Ibn Tahirja na Alamut so se možje srečali in spopadli z Ibn Vakasem. Le-ta jim je bil povedal kaj se je zgodilo med odsotnostjo Ibn Tahirja. Sulejmen se je bil zabodel in Jusuf se je bil vrgel z vrha stolpa. Vse to je bilo le še bolj podžgalo Ibn Tahirjevo maščevanje proti Hasanu. Prav tako kot ostali je bil Ibn Vakas še vedno zaslepljen. Še vedno je verjel v Sejduno, zato je Ibn Tahirja, ki ga je želel umoriti, proglasil za izdajalca. Ibn Tahir se je kasneje sam vrnil na grad, kjer so ga brez pomisleka sprejeli.

Hasan je bil nemudoma poslal ponj, vendar z namenom, da ga s kopljenci ob prihodu zgrabijo in zvežejo. Kar se je tudi zgodilo. In tako se je začel pogovor med Hasanom in Ibn Tahirjem. Ibn Tahir mu je bil izpovedal vsa svoja spoznanje o lažnem rajju, o njegovem slepljenju ljudi, ki so neskončno verjeli vanj ter še o marsičem. Hotel je tudi pojasnilo. Hasan mu je pričel razlagati. Povedal mu je kako je prišel na takšno oblast. Pretvarjal se je bil na začetku, da je arabskega izvora, samo zato, ker je ljudstvo menilo, da je vsakdo, ki prihaja od drugod imenitnejši od ostalih ljudi. V mladosti so trije, Hasan, vezir Nizam al Mulka in Omar Hajam, sklenili, da

bodo nasprotovali seldžulskim samozvancem. Od tega je pri teh ciljih vztrajal le sam Hasan. Vezir, ki ga je Ibn Tahir ubil, je sedel pri koritu in hlapčeval tujcem, Omar Hajam pa je pil vino, ljubil ženake, jokal za izgubljeno svobodo in se norčeval iz vsega sveta. Hasan je izkoristil neumnost in lahkovernost ljudi, ki se požvižgajo na pravičnost in resnico ter tako izrabil njihove slabosti, ki pa so ga popeljale do tega, da je postal ljudski prerok in zdaj preslepljene množice drvijo za njim. Kako pa je našel ljudi, ki bi zanj potem namesto njega streljale na visoke glave? Ker prostovoljno ne bi nihče hotel iti, je iznašel sredstvo – obljubljeni raj. Ibn Tahir je začel razumevati to strašno spoznanje. Hasan ga je povprašal o Al Arafu ter mu tudi to razložil. Citat: »Na ta zid pridejo oni, ki so se borili in padli z mečem v roki. V raj ne smejo, pekla pa se niso zaslužili. Njihov delež je da gledajo k enim in k drugim. Da spoznavajo! Al Araf je prisposoda za stališče vseh, ki so se jim odprle oči in ki imajo pogum, da po svojem spoznanju tudi ravnajo. Poglej! Ko si veroval, si bil v nebesih. Zdaj, ko gledaš in zanikuješ, si stopil v pekel. Na Arafu pa ni mesta niti za radost niti za razočaranje. Al Araf je tehcnica dobrega in zlega. Dolga in strma je pot, ki vodi nanj. Redki so, ki jim je dano, da opazijo. Še redkejši, da si upajo iti po njej. Zakaj na Arafu se boš znašel sam. Ločnica je med teboj in tvojimi soljudmi. Da tu gori vzdržiš, ti mora ojekleniti srce...« Ibn Tahir mu je naznanil, da bi šele ob tem spoznanju lahko začel živeti.

Preučiti bi hotel vse vede, obiskati najznamenitejše šole sveta, ...Le ženski kot zlu bi se izogibal. Hasan mu je povedal, da je Mirjam storila samomor in tako se je Ibn Tahirju srce stiskalo od bridkosti, še vedno jo je ljubil. Hasan mu je dejal:

»Kdor hoče na Al Araf, mora biti gospodar nad ljubeznijo!«

Ibn Tahir je zdaj začel razumevati dejanja Hasana ter mu priznal, da ni zločinec. S tem spoznanjem ga je Hasan osvobodil ter dejal, naj se uči in spoznava, naj ga ne bo pred ničemer strah, ...Ibn Tahir mu je poljubil roko. Fedai Ibn Tahir je umrl, rodil se je filozof Avani, ki je odpotoval v Indijo. Ibn Tahir je dobil drugo ime.

- Hasan je bil potrj zaradi Mirjamine smrti, kar kaže, da ni bil tako močan
- Ibn Tahir je razočaran, da lahko verski poglavar dela takšna dejanja, boli ga spoznanje, da je bila Mirjam Hasanova ljubica
- Upreti se moraš ljubezni kot najnevarnejšemu in najmočnejšemu čustvu

21. poglavje

V državi Seldžukov, ki je v razsulu, vlada boj za nasledstvo umorjenega sultana Maleka. Proti Alamutu se je valil nov pritisk vernikov, ki so videli v njem najzanesljivejše jamstvo za svojo versko svobodo in za svoj dobrobit. Trdnjava pa je zanje kmalu postala pretesna. Ostali so le najsposobnejši in najmočnejši. Ostale je Soraka obdarovalin jim obljubil polno zaščito vrhovnega poglavarja. Severni Iran je spet javno častil Alija. Hasanova poročevalska služba je potrdilo dejstva, ki so bile njegove sanje iz davne mladosti. Zamajali so se stebri seldžuškega gospodstva. Novi sultan je

postal Mohamed. Barikarok se je vrnil iz Isfahan. Temu je začel pomagati emir iz Save Tekešegin. Želel ga je oklicati za Sultana. Na razpolago mu je dal vse svoje čete s katerim bi udaril proti Isfahanu in odstavil Mohameda.

Na Alamutu so se pri vrhovnemu poglavarju sestala oba velika daija. Sklenili so, da bodo Barkiaroku pomagali na prestol, vendar so mu postavili pogoje, da se mora s predpisom obvezati, da ne bo napadal njihovih gradov in pomagal njihovim pristašev v svoji državi. Razen tega so zahtevali tudi letni davek za svojo podporo. Barkiarok je pogoje tudi sprejel. Vse obmejne zemlje Irana so bile naenkrat v plamenih upora. Podjarmljeni kralji in knezi so proglašali neodvisnost. K popolni samostojnosti so težili tudi namestniki. Boji med posameznimi oblastniki so bili zmerom hujši. V Iranu je zavladata nepopisna zmeda.

Hasan je na Almutu zbral poglavarje iz vseh svojih utrd ter povabil tudi prijatelje in somišljenike od daleč naokoli. Vsi udeleženci so se zavedali, da gre za zgodovinski da, ko se bodo zgodile važne in daljnosežne stvari. Hasan je nagovoru preletel vse dogodke zadnjih let in potrdil, da so se zastavljeni cilji uresničili. Naša dežela se je razvila in zrasla v železno silo. Vzgojili in izšolali smo vernike, vendar pa je potrebno naš nauk zgraditi do zadnjih potankosti in ga napisati za one, ki bodo prišli. Sam se bom potem umaknil v svoj stolp . Rad bi slišal vaše predloge glede rečenega. Abu Alija je predlagal, da potrgajo vse vezi s Kairom in vključijo popolno samostojnost. Predlog so pozdravili izmailski poglavarji pa tudi Hasan, ki je na pomisleke, da bodo izgubili številne pristaše, ki verjamejo egiptovskemu Kalifu dejal, da moč ustanove ni v številu prisatšev, temveč v njihovo kakovosti. Predlog Abn aliija , da Hasana svečano proglasijo za ustanovitelja in vrhovnega poglavarja nove vladabine s sadežem na Alamutu, so se soglasno strinjali. Podpisali so slivestno listino s katero so proglasili popolno neodvisnost države izmailcev s Hasanom kot poglavarjem. Abn Alija in Buzruk Umida sta postala jegeova namestnika. Hasan se je zahvalil za zaupanje, poudaril , da so tako razčistili odnose med seboj in med zunanjim svetom. Naslednji korak pa širjenje moči, ker ustanova, ki želi ostati živa in čvrsta ne sme nikoli mirovati. Naložil jim je nove nalige. Unid bo osvojil trdnjavo Lamsir, Malik bo prevzel Šahdic pri Isfahamu, Ali pa trdnjavo Masfaf, drug Alamu, v Siriji. Teh novih pohodov in osvajanj so izmailci pozdravili z vriskanjem od veselja. Hasan se je poslovil z besedami, da njegova moč sloni pokorščini vseh nas, ki se tako pokoravamo ukazom Najvišjega. Hasan je s tem zaključil svoj mladostni san. Ostale so še bajke. Le te mora kot izkušen starec, napisati verne otroke.

Izmisliti se mora tisoč in eno zgodbo o začetku in postanku sveta, o rajju in peklju, o prerokih, o Mohamedu, Aliju in Mahdiju. Vojskujoči verniki zahtevajo jasen pravilnik vseh zapovedi in prepovedi. Fedijem mora razkriti prve velike skrivnosti izmailstva,...

Toliki dela ga še čaka, da se je kar zaprl v svoje sobe in odmrl za svet. Bajke so ga sprejele v svoje okrilje.